

ალექსანდრე მანუკიანი საქართველოს წინააღმდეგ

საჩივარი №2146/10

21.02.2019

ფაქტები და პროცედურა:

მომჩივანი, ბ-ნი ალექსანდრე მანუკიანი, თბილისში მცხოვრები, 1965 წელს დაბადებული საქართველოს მოქალაქეა. სასამართლოს წინაშე მას წარმოადგენდა ბ-ნი ნ. გელაშვილი, თბილისში მომუშავე იურისტი. მომჩივნის საჩივარი, რომელიც ეფუძნება კონვენციის მე-3 მუხლს, მე-6 მუხლის 1-ელ ნაწილს, მე-6 მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტსა და კონვენციის მე-13 მუხლს, ეხება ციხეში სავარაუდო არასათანადო მოპყრობას, ამასთან დაკავშირებით ეფექტიანი გამოძიების ჩატარებლობას და მის წინააღმდეგ განხორციელებული სისხლისსამართლებრივი სამართალწარმოების არასამართლიანობას. მთავრობამ გააკეთა დეკლარაცია იმ მიზნით, რომ გადაეწყვიტა საჩივრებით წარმოდგენილი საკითხების ნაწილი. შემდეგში მათ ადამიანის უფლებათა ევროპულ სასამართლოს მოთხოვეს საჩივრის ამორიცხვა საქმეთა ნუსხიდან. დეკლარაცია ადგენდა შემდეგს:

„ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის საფუძველზე ბ-ნი მანუკიანის მიერ წარდგენილი საჩივრების სათანადოდ გათვალისწინებით, მთავრობა აღიარებს კონვენციის მე-3 მუხლის პროცედურული ნაწილის დარღვევას იმ საფუძველით, რომ არ ჩატარდა 2008 წლის 18 იანვარს არასათანადო მოპყრობის თაობაზე მომჩივნის ბრალდების ეფექტიანი გამოძიება. მთავრობამ აგრეთვე აღიარა კონვენციის მე-13 მუხლის დარღვევა იმის გამო, რომ არ არსებობდა ქმედითი შიდასახელმწიფოებრივი სამართლებრივი დაცვის საშუალება კონვენციის მე-3 მუხლის საფუძველზე მისი საჩივრების გადასაწყვეტად.

მთავრობა აღიარებს, რომ ბ-ნი მანუკიანს არ ჰქონდა სასამართლოს წინაშე მოწმის დაკითხვის შესაძლებლობა. თუმცა, ამასთანავე ითვალისწინებს, რომ მოწმეთა ჩვენებებს არ ექნებოდა გავლენა მოწმის წინააღმდეგ სისხლისსამართლებრივი ბრალის განსაზღვრას, არამედ უბრალოდ შეეხებოდა არასათანადო მოპყრობის შესახებ მის მიერ გაჟღერებულ ბრალდებებს;

მთავრობა, აგრეთვე მხედველობაში იღებს იმ ფაქტს, რომ შესაბამისი ეროვნული სამართალდამცავი ორგანოები, ეფექტური სისხლისსამართლებრივი გამოძიების მეშვეობით, საუკეთესო პოზიციაში იმყოფებიან, რათა გამოიძიონ მომჩივნის საჩივრები, კონვენციის მე-3 მუხლის პროცედურული ნაწილის საფუძველზე, 2008 წლის 18 იანვარს არასათანადო მოპყრობასთან დაკავშირებით;

საქმის კონკრეტული გარემოებების გათვალისწინებით, მთავრობა იღებს პასუხისმგებლობას:

-დაიწყოს და უზრუნველყოს ეფექტური გამოძიება მომჩივნის არასათანადო მოპყრობასთან დაკავშირებით და გამოძიების მიმდინარეობისას დაკითხოს ყველა სათანადო მოწმე;

- გადაუხადოს ბ-ნ მანუკიანს 3,5000 (სამი ათას ხუთასი) ევრო, რათა დაფაროს მატერიალური და არამატერიალური ზიანი, ისევე როგორც ხარჯები და დანახარჯები, ამასთანავე დამატებული ნებისმიერი გადასახადი, რომელიც შეიძლება იყოს გადასახდელი. აღნიშნული თანხის კონვერტაცია უნდა მოხდეს ეროვნულ ვალუტაში, გადახდის დღეს არსებული კურსით და ის თავისუფალია ნებისმიერი გადასახადიდან, რაც შეიძლება დაკისრებული იქნეს. მოპასუხე სახელმწიფომ განჩინების შესახებ ინფორმაციის მიღების დღიდან სამი თვის განმავლობაში მომჩივანს უნდა გადაუხადოს აღნიშნული თანხა, კონვენციის 37-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად. ზემოხსენებული სამი თვის ამოწურვიდან ანგარიშსწორებამდე ზემოთ წარმოდგენილ თანხებზე მარტივი პროცენტის პრინციპის დაცვით უნდა მოხდეს საურავის დარიცხვა, რაც შეადგენს ევროპის ცენტრალური ბანკის ზღვრული სასესხო საპროცენტო განაკვეთის ექვივალენტურ საპროცენტო განაკვეთს პლუს სამი საპროცენტო პუნქტი...”

მომჩივანმა სასამართლოს აცნობა, რომ ის ეთანხმებოდა დეკლარაციის პირობებს. მან ასევე განაცხადა, რომ სურდა საჩივრის დარჩენილ ნაწილზე უარის თქმა.

სამართალი

სასამართლო ადგენს, რომ მას შემდეგ, რაც მომჩივანმა გამოთქვა თანხმობა მთავრობის მიერ წარმოდგენილ დეკლარაციაზე, საჩივრის აღნიშნულ ნაწილზე შედგა მორიგება.

შესაბამისად, ის ითვალისწინებს მხარეებს შორის მიღწეულ მორიგებას. სასამართლო მოხარულია, რომ მორიგება დაეფუძნა ადამიანის უფლებათა პატივისცემას, რაც მოცემულია კონვენციასა და დამატებით ოქმებში და ვერ ხედავს რაიმე მიზეზს, რათა განაგრძოს საჩივრის აღნიშნული ნაწილის განხილვა.

რაც შეეხება საჩივრის დარჩენილ ნაწილს, სასამართლო აღნიშნავს, რომ მომჩივანმა გამოთქვა სურვილი, უარი ეთქვა მასზე. ზემოხსენებულიდან გამომდინარე, სასამართლო, კონვენციის 37-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, მიიჩნევს, რომ აღარ არის გამართლებული, საჩივრის დარჩენილი ნაწილის განხილვის გაგრძელება.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო, ერთხმად

ადგენს, რომ საჩივარი ამორიცხოს განსახილველ საქმეთა ნუსხიდან, კონვენციის 37§§1 (a) მუხლის და 39-ე მუხლის შესაბამისად.